

δολοφόνου νά μπούμε στὸν τάφο τοῦ πατέρα μας μαζί ἀγκαλιασμένοι καὶ νά τοῦ γλυκοψιθυρίσουμε νά ἡσυχάσῃ τώρα πιά γιατί μαζί μὲ τὰ παιδιά του θὰ κοιμᾶται ἀπὸ σήμερα εὐτυχισμένος ἀπο κάτου ἀπὸ τὸν ἴσκιό τῆς ἐλευθερίας πού ἄλωσε στὴν πατρίδα μας ἢ ἔνδοξο μάνα μας, ἢ Ἑλλάδα μας !» Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐξαναγκάσισε τὸν ἀδελφόν του, ἐγούρωσε διάπλατα τὰ μάτια, μ' ἐκύτταξε μὲ ἀγωνία ἀνέκφραστην, ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ ἔκαμε κάτι νά μοῦ ψιθυρίσῃ, ἀλλὰ μόνάχα ἔσταζαν τώρα ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἀφροὶ ἀνακατωμένοι μὲ αἵματα. Καὶ ὅπως τὸν ἔβλεπα νά στενοχωρῆται φοβερὰ εἰς τὸ ψυχομάχημά του γιατί δὲν κατόρθωνε νά μοῦ ψιθυρίσῃ τὸν τελευταῖον πόθον τῆν ζωῆς του, ἐσυγκέντρωσα ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς τὸ διάπλατα πάντα μάτια του καί, σὰν νά ἐδιάβασα ἀπὸ τηλεπάθειαν εἰς αὐτὰ ἀποτυπωμένην τὴν τελευταίαν εὐχὴν τῆς ἀπερχομένης ἡρωϊκῆς ψυχῆς του, τοῦ εἶπα κατασυγκινημένος : « Ἐκδικήσαι ! ναί ! θὰ σ' ἐκδικηθοῦμε, Ἀδάμ ! » Καὶ τότε ἔπαυσε τὸ στόμα του νὰ βγάξῃ ἀφροὺς, ἔκλεισαν καὶ τὰ μάτια του παρηγορημένα, ἐχύθη καὶ εἰς ὄλο το ἀγριεμένο του πρόσωπο ροδόχρωμος ὁ ἴσκιος τῆς χαρᾶς καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἐν ᾧ οἱ γύρω του στρατιῶται εἰς προσοχὴν τοῦ ἔφεραν τὸ σέβας στρατιωτικῶς καὶ γιὰ τελευταῖο « χαῖρε » ἐφώναξαν τρεῖς φορὲς τρομεροὶ καὶ κατασυγκινημένοι : « Θα σ' ἐκδικηθοῦμε, Ἀδάμ ! θὰ σ' ἐκδικηθοῦμε, Διαμαντῆ ! » Κ' ἐνῶ οἱ γύρω λόγγοι εἰς τὴν νέκραν τῆς νυκτὸς ἀντηχοῦσαν καὶ αὐτοὶ βαθύφωνα, πολεμόχαρα : « Θα σ' ἐκδικηθοῦμε ! θα σ' ἐκδικηθοῦμε ! » ἔθαρρούσαμε, εἰς τὸν ὑπεράνθρωπον οἶστρον τῆς πατριωτικῆς μας συγκινήσεως, ὅτι ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου του ἐβγήκε σβανωμένος καὶ ὁ παπᾶ-Γιῶργης καί, ἀγκαλιάζοντας τ' ἀδικοσκοτωμένα παιδιά του καὶ δείχνοντάς μας τὲς ἀμέτρητες μαρτυρικὰς πληγὰς πού ἄνοιξαν εἰς τὸ γερροντικό του σῶμα οἱ ἄπιστοι ἐκεῖνοι σκύλοι, μᾶς ἐφώναζε μὲ ἰσχνὴν ἀλλὰ σιθερὴν φωνὴν κυττάζοντας περιπόθητα κατὰ τὴν Ἀνατολὴν πού ἀκόμη — ἄχ ! — ὁ Τοῦρκος τὴν κατεῖχε : « Ἐμπρός, παιδιά ! Ἐκδικήσαι, παιδιά ! » Καὶ ὅλοι μας τότε μὲ μίαν φωνὴν σὰν ἀπο μιὰ καρδιά βγαλμένην κυττάζοντας περιπόθητα τὴν Ἀνατολὴν καὶ σηκώνοντας πρὸς αὐτὴν διάθερα τὰ χεῖρα ἐφωνάξαμεν ὡς τελευταίαν πατριωτικὴν ἐπιφώνησιν αὐτῆς τῆς τραγωδίας ; « Ἐμπρός, παιδιά ! ἐκδικήσαι, παιδιά ! » Κ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν — δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς, φίλε μου — ἔβγαине καὶ τὸ φεγγάρι καταματωμένο, ἐν ᾧ τὰ κεράκια τοῦ τάφου τοῦ παπᾶ-Γιῶργη, λυωμένα τώρα, ἔσβυναν πιά κι αὐτὰ...

7-7-913-ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΙΩ. Α. ΓΚΙΚΑΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Γέρνουνε τὰ χρυσάνθεμα ἀπ' τὴν εὐγενικότη,
 Στὸν χιονισμένο τῆς γλωμῆς μου Μαργαρίτας κήπο.
 Καὶ στὸ θαμπὸ παράθυρο, μὲ μιὰν ἀσθενικότη,
 Ἀργοκινᾷ τὸ λεπτό, τὸ μυροδάτο χέρι,
 Καὶ μᾶς φαντᾶζει ἀνάερα τοῦ ριτιδιοῦ τὸ κτύπο.
 Μαῦρο διαμάντι στὴν καρδιά τῆ μεθυσιμένη φέρεϊ
 Τῶν κουρασμένων τῆς ματιῶν τῆ πεθαμμένη θλίψη,
 — Ὡ τὰ γυρτὰ ἡλιοτρόπια ! — Καὶ μάταια θὰ μᾶς κρύψει
 Ἡ κίτρινη μαντίλλια τῆς, οἱ πλούσιοι φαλμπαλάντες
 Πῶς κνήμην ὕψωσε λεπτὴν σὲ πληκτικὰς μπαλλάντες.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Μ. ΓΟΥΝΑΛΑΚΗΣ